

Évzáró

Az első szó a köszönet, amely eszembe jut az idei évvel kapcsolatban! Köszönet az életért, melyet ingyenesen kapunk! Aztán köszönet azokért a rokonokért, barátokért, társakért, akik velünk voltak ebben az évben is.

Köszönet illeti az olvasókat, és természetesen a Jobb Lator terjesztőit úgy a rácsokon belül, mint a rácsokon kívül: a börtönlelkészeket; titeket ott bent, akik egymásnak adtátok a lapot; és nagy hálával és köszönettel fordulok a lap nyomtatásában és postázásában segédkező testvéreinkhez.

Aztán a legnagyobb hála a cikkek íróinak, akik nélkül nem készült volna el a lap. Hatalmas öröm, hogy most már bentről is külditek az írásokat, melyek az év minden számában megjelentek. Most is két írás és egy vers szerepel az írások között, ráadásul milyen magas színvonalon! Köszönjük!

Nem volt könnyű ez az év, ám melyik év volt az?! Mégis itt vagyunk, és köszönetet, hálát mondunk az Úrnak, hogy minden nehézség és gond között is szeret minket, és nekünk adta egyszülött Fiát, Jézust!

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyt, és boldog új évet kívánunk!

Szeretettel: JL szerkesztője, Tamás

Decemberi imaszándékunk:

Segíts Uram úgy várakoznunk türelmesen eljöveteledre, hogy egyre inkább miénk legyen megtestesülésed titka, szereteted valósága.

...elrejtőzött az ember... az Úristen előtt a kert fái között. De az Úristen... ezt kérdezte: Hol vagy? (1Móz 3,8-9)

Nemcsak mi szoktuk kérdezni Istent, olykor ő is kérdez minket. A fenti kérdés akkor hangzott el, amikor az első ember hallgatott a kísértőre, megvonta a bizalmát Istentől, és szembefordult vele. Utána mindjárt félni kezdett és elrejtőzött. Ez teljesen szokatlan, ismeretlen érzés volt számára.

Isten nem azért kérdezte, hogy hol van, mintha nem tudta volna, hanem mert az ember nem tudta, hova került, s mert Isten a kérdésével egyben hívogatta is vissza magához. Az ő kérdése mindig eszméltet és hívogat.

Te hol vagy most - például ahhoz képest, ahogyan tervezted az életedet? Hol szoktál kóborolni az interneten? Hol vagytok mint házaspár? Hol vagy vasárnaponként? Jól érzed magadat a kételyeid közt, a jóságodban, a szeretőd ágyában, a langyos bizonytalanságban? Ádámnak nem a bokor alatt volt a helye, Isten nem arra teremtette.

„Talán ettől arról a fáról, amitől tiltottalak?” Téged már mindennel meg lehet etetni? Elég az, hogy reklámozzák, a mérget is megeszed? Megtéveszt a csomagolás?

Mit felel az ember Isten kérdésére? Magyaráz, mentegetőzik, egymásra hárítják a felelősséget. Mi lett volna az egyetlen helyes válasz az utolsó kérdésre? Ettem. És szégyellem magamat, ha van erre bocsánat, könyörülj rajtam, Uram! Ahogyan a tékozló fiú mondta.

Itt azonban nem ez hangzik el, s ezért maradt az ember Isten nélkül. Milyen nagy ajándék, hogy ennek ellenére Isten maga jött utánunk, és hív hazá. Mi becsaptuk magunk mögött az atyai ház kapuját, de Jézus Krisztus kinyitotta azt, s megtépázva, rongyosan, koldusként - de jöhetünk, és mondhatjuk: Atyám, vétkeztem, fogadj vissza, ha lehet! S átéljük, hogy lehet.

Cseri Kálmán

(A kegyelem harmatja című könyv, Budapest Harmat Kiadó, 2016)

Az élet, mint Advent és ajándék

Egy tárgy, aminek ár-értéke van, még ha szellemi értékkel is rendelkezik, akkor sem lehet igazán az élet legszebb ajándéka. Az első és talán a legnagyobb ajándék számunkra maga a létünk, bár életünk nem minden pillanata szép, ám az élet, amit ajándékba kaptunk a Teremtőtől és az édesszüleinktől, számtalan szebbnél szebb és csodálatosabb ajándékot tartogathat számunkra. Említhetném persze egyből a legfontosabbat és talán ezért a legnehezebbet is: a kapcsolatot az körülöttünk élő emberekkel, a világgal és Istennel.

Megszületésünk a szüleinknek a legszebb ajándék az élettől, bár nagyszüleinknek még szebb és gondtalanabb ajándéknak számítunk. Szerető szüleink nekünk is ajándékok az életben, kivéve talán a kamaszkorunk néhány pillanatát. Az élet szép ajándék, ha megtaláljuk a valóban jó barátokat, és életünk valós igaz társát. E kapcsolataink közös választáson alapulnak, és nem adottak, mint a szüleink esetében, azonban ugyanúgy kölcsönösen ajándékok vagyunk egymásnak.

Az első megtapasztalásom, hogy az élet ajándék, és a következő eseménysor volt rá a bizonyíték: a középiskolát fél év után abba kellett hagynom a sok igazolatlan hiányzásom miatt. Félévi munka után felvettek egy szakmunkásképzőbe - ahol újra túl sok szabálytalan tanulmányi szabadságot vettem ki, és ismételen az iskolából való kirúgás fenyegett. A kitűzött fegyelmi tárgyalás előtt, a szülők felé érzett lelki-furdalásomban és a magam iránt érzett dühös szégyenemben arra a meggondolatlan lépésre szántam el magam, hogy az otthon található gyógyszermennyiség nagy részét bevettem. A megoldásnak tűnő cselekedetemet némi mellékhatással, de szerencsésen megúsztam. Ahogy a másnapi kirúgást is, egy szigorú megrovással. De a

figyelmeztető „Atyai” pofont megkaptam, ugyanis a fegyelmiről hazafelé tartva, a villamosról leszállva még a dupla szerencsém melázgatva az induló villamos elé léptem. A jármű irtalmatlan csilingelése és a ferde eleje segített, hogy a szívgyörcs kerülgetése felgyorsította a lábelrántó reflexemet. A láb- és életmegmenekülő pillanatok után leizzadva és remegve rogytam le egy közeli padra. Ahol az ijedségemből való ocsúdás közben lepergett előttem rövid életem filmje és a halálközeli másodpercek. Rádöbentem, a végzetet nem kell siettetni, jön az magától is, főleg nem önkézőleg, és nem lényegtelen dologért nem szükséges gyorsítani az elmúlást. Tehát: ne add fel, és becsüld meg az új ajándék életet!

Sajnos később sem a magam, sem a mások életét nem tartottam meg és nem becsültem meg. Bánatomra egy új életet sem tudtam ajándékozni, „csak” elvenni. Bár az új életajándék megfogant, de az akkori barátnőm édesanyja elvette, mert egyébként kitagadja a lányát a családjukból. Pedig már egy éve terveztük az összeköltözést és a házasságot. Az együttélést ellenezte, az egybekelést támogatatta a mama, aki hozzájárult a kapcsolatunk elhalásához. A későbbi házasságom igazi megerősítését egy kis ajándékkal a bűnöm lehetetlenítette el. Tettemmel „nemcsak” az ajándék életüket vettem el az áldozataimtól, hanem az ő létajándékuktól fosztottam meg a hozzátartozóikat is. Megszakítottam két ártatlan életutat, és ezzel együtt megtörtem az én és a feleségem saját és közös álmait is. Bűnös cselekedetemmel az emberségem legaljára értem, ahonnan egy Káin-pecsétes élet kezdődött el számomra.

Ebből az emberietlen állapotból az újra emberivé válás útjára való első lépés a szembenézés magammal és a mélyreható önvizsgálat volt a valóság talaján.

Tisztáznom kellett a múltat, hogy miért és hogyan jutottam el a tettem elkövetéséhez, a jelen helyzetemhez. De egyben el kellett gondolkoznom a jövőmről, hogy van-e értelme folytatni az életet, érdemes-e küzdeni a mindennapokkal - évtizedekkel a bizonytalan célért, a szabaddléért, amit lehet, hogy meg sem élek. Talán túl gyáva voltam, hogy lezárjam az életemet, mint ahogy az áldozataimnál tettem. De ha megteszem, az is gyáva-ság, hiszen nem vállalom a felelősséget, a bűnhődést. Kérdés, hogy mi a valós áldozás-áldozat? A gyors halál és rövid büntudat, vagy az élet, szembesülve az életfogytig tartó bűnléttel.

Igazuk van, akik azt mondják, hogy nem számít, hányszor kerülsz padlóra, a lényeg, hogy fel tudj állni. Mindennek ellenére is lehet még az életet ajándéknak - életnek érezni és ajándékká - életté tenni. Mint diákkoromban: Ne add fel, és becsüld meg egy új élet lehetőségét!

Ebben segített az alapjában normális neveltetésem, az optimista életszemléletem, az élet - a könyv - tudásvágy és a szakmám szeretete. Igaz, ezek a nagy bűntől nem mentesítettek, viszont a helyes út felé terelgettek. A felállítás segítségével könnyebb, egyedül nem vagy csak nehezen megy. Fizikailag és anyagilag karbantart, hogy dolgozhatok a szakmámban. Szellemileg és lelkiileg sokat jelentett az érettségi-

zés és a Pécsi Hittudományi Főiskola elvégzése, ami egyben felszínre hozta azt is, amit addig is sejtettem, hogy a tudás kevés, hit is kell az élethez. Amiben még jobban erősítenek a főtámaszaim: a gyerekkori barátom, és a Mécses Szeretetszolgálat, benne nagy súllyal a levelezőtársam. Őket is nevezhetem nyugodtan adventi életajándékoknak is, mert segítenek embernek éreznem magam ebben a bűnösségemet sulykoló világban. Minket, a börtön falán túl élőket a társadalom zöme az élet sötét oldalának lát, némi ismerettel és több joggal. A még több szerzett ismerettel és még nagyobb belső nyitottsággal rendelkező mécsesek fényei átláthatóbbá tesznek minket, és reménytelibbé életünket. Ezt érzem a barátjává fogadó mécsesemmel kialakult kapcsolatban. Telitalálat a "fahíd" jelisége. Amely átível az életet a bűntől elválasztó folyó/fal felett, és ami szilárd talapzatot ad a lehetséges visszatéréshez a valódi élethez.

Gyermekként az advent inkább még karácsony és az ajándék miatt fontos, azonban már akkor is lényegesnek vesszük a családi együttlétet. Ami idősödve azért a legfontosabb, mert az élet nagybetűs adventi ajándékaival, az életünk párjával, a gyermekeinkkel és unokáinkkal lehetünk együtt. Viszont a szépkorban már minden nap ajándék, bár a szív, a motor nem öregszik, de a többi alkatrész már kopik, és már érezni a közeledő véget. Ám az inkább egy új kezdet. Mert Isten adventi ajándéka, Krisztusnak születése közösséget hozott létre. Jézus élete, kegyelme és megváltása által életet adott és ad. Hiszen Ő az út, az igazság és az élet, és általa juthatunk az Atyához. Ha hallgatunk Rá, akkor Ő lesz az életutunk, azaz adventi felkészülés, hogy tékozló fiúként hazatérjünk az Atyai közösségbe.

Pásztor József
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Tollas Tibor: Fekete karácsony

Karácsonyén, a börtönmélyben
Utam újra hozzád vezet.
Harminc évig te jöttél hozzám,
S most Betlehembe én megyek.

Három királyok kincse után
Uram üres a két kezem.
Három koldusnak szegénysége,
Amivel hozzád érkezem.

Aranyaimat szerteszórtam,
Évek súlya a vállamon.
S tömjén helyett e tömött zsákban
Feketéllik a bánatom.

Királyaid csillag vezette
S nem állta útjuk senkisé.
Engem hét falon át hozott hozzád
Pirosuló mécssem: a hitem.

Pásztorok útját angyalok mondták
S ki megtalál, az oly kevés.
Engem négy éve űz utánad
Bús angyalod: a szenvedés.

Véresre jártam már a lábam.
Fagy járta át a csontomat.
Fáj az éhség és senkim sincsen
Rajtad kívül, ki befogad.

Sose vágytam így szeretetre,
Sose voltam ily elhagyott.
Zörgetek Uram, jajj erressz be,
A régi énem már halott.

Nem kérek fényes karácsonyfát,
Egy gyertyaláng elég nekem,
Ha kigyúl majd a te csillagod
Börtön felett a Betlehem.

Isten lehetőséget ad arra, hogy újrakezdjünk

Olyan jó tudni azt, hogy Isten nem egy sértődött, duzzogó öregúr, aki félrevonul, ha megbántottuk! Olyan jó tudni azt, hogy Isten megbocsát és lehetőséget ad arra, hogy újrakezdjünk, ha látja rajtunk az erőfeszítést, a tiszta szándékot, hogy vissza akarunk hozzá térni.

Csaba testvér

Nyeljem le a sértést?

Egy testvér megkérdezte Iszidórosz atyát: „Miért rettegnek tőled a démonok?”. Erre azt mondta az öreg: „Mert én, mióta szerzetes vagyok, abban gyakorlom magam, hogy ne engedjem a haragomat a torkomig eljutni.”

(A szent öregek könyve 358.)

Magyarázat:

Kérdezheted: „Akkor nyeljek le minden sértést?! Sose álljak ki magamért, ha igazságtalanul bántanak?” Nem erről van szó. De egészen más megélni a haragomat, vagy kiélni azt: megtorolni, bosszút állni.

Meg kell élnem a haragomat, engednem kell, hogy egy ideig érezzem, hogy aztán túljussak rajta. Meg kell engednem a harag érzelmét – önmagam és Isten előtt. Isten „kibírja” – egyedül Ő. Ha vele élem át a haragomat – és átadva Neki elengedem -, akkor elvezet a megbocsátásig, amihez első lépcsőfok éppen a harag érzése.

Azonban, ha engedem a haragot a „torkomig eljutni”, vagyis kiélem, a másakra öntöm, akkor megsebzem az embertársamat, sőt a kapcsolatot is tönkretelhetem vele. A kimondott szót nem lehet semmissé tenni, „visszaszívni”. Lehet, hogy a sebet, amit okoztam, nem tudom begyógyítani egy bocsánatkéréssel Tanulj Iszidórosz atyától.

Pálos gondolat – engedéllyel

Jézus nélkül

1

Jézussal

2

urszava.net

Advent - Gyermeki szív

Mit jelent az ünnep?

Az ünnep megkülönbözteti az egymás után ismétlődő napokat, heteket, amikből időnként öröm kilépni. Jó dolog várni, ha van kikkel megosztani és átélni. Lehet izgatottan készülni egy szerettünk születésére, koccintani barátaink házához, együtt örülni egy gyermek születésének és ezt a listát bőven lehetne még folytatni. Mindezekben részt venni és jelen lenni úgy az igazi, ha át tudjuk adni magunkat a másik örömeinek szívből és felismerjük az abban rejlő jót.

Hat munkanap után a hetediket Isten pihenésre, átszellemülésre adta, hogy ne csak a test, a lélek is érezze a megnyugvást. A vasárnap is ünnepnap, értékelni kell, ezt ajándékba kaptuk, megállásra, feltöltődésre. Nem kell nagy dolgokra gondolni, és nem kell azt éreznünk, hogy mindig el kell ahhoz mennünk valahova, a lényeg a mellettünk lévő személy, akivel töltjük, ő az igazi érték. Lehet fagyos a levegő egy szép ünnepélyesen megterített asztal mellett, drága ajándékokkal, de lehet egyszerűségben is, jó hangulatban elfogyasztani egy szerény

ebédet, az a fontos, hogy beszélgetni tudjunk egymással.

Az Advent egy kiváló lehetőség arra, hogy egy új ember szülessen meg bennünk karácsonyig. Ugyan szemet gyönyörködtetőek az üzletek, amik mind a vásárlásra ösztönöznek, mégis ekkor a legjobb kilépni a zajból és elcsendesedni, hogy találkozni tudjunk önmagunkkal és Istennel. Odaadhatok neki ajándékba magamból szép lassan dolgokat. Mi azért tudunk szeretni, mert Ő szeretett hamarabb minket, Fiát adta értünk. Ha a karácsony várásában mi is adunk Neki valamit magunkból, ami áldozat, az semmiség az Övéhez képest. Lemondani bármiről, ami a javunkat szolgálja, csak nyerünk általa. Közelebb visz az Úrhoz, és megismerjük magunkat, van-e bennünk elég alázat. Befelé Istenre figyelni, kifelé a körülöttünk lévőkre, úgy egy szép út vezet el a Megváltó születésének megünneplésére.

A legnagyobb lenne, ha egy életen át gyermeki szívvel tudnánk élni, ártatlanul, bizalommal, elfogadó, odaadó szeretettel.

Lídia

Szerény Karácsony

Karácsony. Család. Szeretet.

Jézus születése. Mennyei család. Isten szeretete.

Amikor ezt a cikket írom, édesapám éppen kórházban van. Számomra ez egy érzelmi hullámvast. Valaki, akit nagyon szeretek és szívem, lelkem része, ott van egy idegen környezetben, méltósága elveszett, megtört. Az élet már nem lesz ugyanolyan, akkor sem, ha kiengedik, hogy most már otthon lábadozzon. Testének megbolygatásával együtt a lelke is megbolydult.

Apám erős, büszke ember. Egész életében kemény fizikai munkát végzett, ágyban betegen 40 évem alatt egyszer láttam. Ő az, aki még köhögve, félig lázasan is keveri a betont. Számára a rutinműtétnek nevezett beavatkozás egy igazi tortúra. Nem a fájdalom miatt. A kiszolgáltatottság miatt. Amikor csorognak a könnyeim, az nem csak azért van, mert tudom, mennyi minden mehet rossz irányba, hanem azért is, mert ténylegesen érzem a lelki megtöretését. Tehetetlen, ahogy én is.

Vannak helyzetek, amikor nincsenek szavak, nincs emberi válasz. Isten ilyenkor is fogja a kezünket, vezet minket, s még a nehézségek közepete is ad valami szépet, valami jót.

Édesapám kórházban van. Még amikor holtfehér és csövek között fekszik is elmondja, hogy Anyára vigyázzak, neki ne mondjak mást csak biztatót. Évtizedekig meg voltam győződve róla, hogy ők már csak megszokásból, jobb alternatíva

híján vannak még együtt egy amúgy üres kapcsolatban. S most rádöbbenem, mennyire mély szeretet és kötődés van köztük. Amikor édesanyámnak elmondom, hogy Apa aggódik érte, könnyek szöknek a szemébe és úgy rebegi: „ő is nagyon szereti Apát!”.

Bátyámmal egy nagyon csúnya veszekedés eredményeképpen már hónapok óta nem beszélünk. Anya felhívja, hogy mondjuk el neki a híreket Apáról, átadja nekem a telefont. Kikerülhetetlen, s végre szót váltunk. Mert Apát ugyanolyan mértékben szeretjük.

Azt gondolom, amikor a karácsonyról gondolkodunk, akkor emlékeznünk kell, nem csak az az egy nap az, amikor szeretnünk kell a családunkat, embertársainkat. Nem csak ekkor lehet őket megajándékozni, nem csak ekkor lehet őket segíteni, nem csak ekkor lehet adakozni. A szeretet egy kimeríthetetlen forrás, bármikor meríthetünk belőle.

Jézus születésére sem csak karácsonykor kell emlékeznünk, hanem minden nap minden percében, minden lélegzetvételünkkel, amelyért Neki adhatunk hálát. Adjunk hálát, hogy megszületett és azért is, hogy meghalt a bűneink bocsánataért.

Adjunk hálát a szeretetért, s ha már karácsony: tartsunk egy kis önvizsgálatot, hogy mennyit kapunk és adunk ebből évközben. S adjunk még többet és többet. Így váljon áldottá ez az ünnep.

Klári

Karácsony

Karácsonykor mindenki ajándékozik. Ajándékozunk azokat, akik fontosak számunkra, akiket szeretünk. Az adás öröme, amikor látom, hogy a megajándékozott arcán öröm van, az engem is boldoggá tesz.

A gyermek leplezetlen izgalma, várakozása: „Vajon mit fogok kapni?” A fiam még kicsi és amikor egy-egy útról hazaérek, nem mulasztja el megkérdezni: „Apa, van valami ajándék?”

Szeretünk ajándékot kapni, és szeretünk ajándékot adni. Karácsony előtt pezsegnek az üzletek az ajándékot vásárló emberek sokaságától. Mondják is sokan: „A szeretet ünnepe”.

Két évezrede Isten küldte közénk az Ő hatalmas ajándékát, az Úr Jézus Krisztust. A János evangéliuma 3. rész 16. verse Isten nagy ajándékáról szól, mert annyira szereti az embert, hogy megajándékozta egyszülött fiával, az Úr Jézus Krisztussal, és a Benne való hit megtartást ígér.

Apró ajándékaink a nagy ajándékokra mutatnak.

Az ajándékunkat ha visszautasítja az, akinek őszinte szeretetből adjuk, az csalódást okoz, sőt sértve is érezzük magunkat, mert bántó. Isten

nagy ajándékát e világban sokan elfogadják és háláskak érte Istennek, ám sokan visszautasítják. Boldog, aki az Úr Jézussal, Isten ajándékával tölti meg életét, mert neki az értéke akkor is gazdaggá tesz, ha szegény az ember. A dicséret egyik sora így szól:

„Szegény vagyok, de gazdag én,
Szívembe Jézus él.”

Az Úr Jézus születésnapját ünnepli a világ karácsonykor, mégis sok ünneplő család életéből hiányzik az Úr Jézus. Furcsa kép: születésnap ünnep, és az ünnepe az ajtón kívül áll és csendesen kopogtat...

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jelenések könyve 3:20)

Isten nagy ajándéka ma még elfogadható, ma még az ajándék ott áll egy-egy szív előtt, és kínál bűnbocsánatot, örök életet az Urat befogadó léleknek.

Kedves Olvasó! Kívánok Istentől megáldott karácsonyt, ünnepet az Úr Jézus Krisztussal!

Szeretettel,
Boros Lajos

Advent

Idén nem lesz budapesti karácsonyi díszkivilágítás. Pedig híresen szépek az Andrássy út teljes hosszában a Hősök teréig az út felett átívelő, csodaszép figurákat alkotó égősorok fénye. Örültem a híreknek, mert ez a dísztelenség segíthet lassítani és visszatérni abba a fokozatos készületbe, mely karácsony titkához vezet.

Az ünnep felé vivő úton társunk a várakozás. Lényege szerint nem lehet egyszerre az enyém, fokról-fokra kell birtokba venni, ami segít a beteljesedés mélyebb megélésében. Egyre inkább várakozva rá kapunk belőle mind többet és többet. Így szép és értékes, hogy nem készen kapjuk, van vele dolgunk, nem csak úgy hirtelen az ölünkbe hull. Ettől lesz a miénk, mert beletesszük a saját részünket is.

A karácsony mindig nagyon várt, mégsem nagy titkolózással övezett ünnepe gyerek önmagának. A szüleim nem mondták, hogy a Jézuska hozza az ajándékot, nem volt porondon a kérdés, honnan a fa alatt a meglepetés. A Mikulásról is mindig úgy beszéltek, hogy tudni lehetett, ők rakják az édességet a fényesre pucolt csizmába - s hogy ne bizzam el magam - minden évben kötelező szén vagy krumpliszemeket is.

Az adventet sötétben éltük, a mostanában

szokásos fényáradatnak akkor még nyoma sem volt, a '80-as években nem volt divat a házak kivilágítása. Azt hiszem, nem is lett volna mivel, csak karácsonyfákra való égősort lehetett kapni, fehérét, vagy színeset. Ma már egész iparág épül arra, hogy teljes díszkivilágításban várjuk a karácsonyt. Fenyőfánkon gyertyák voltak, az alumínium tartókat hozzá, külön szaloncukros dobozban őriztük. Vendégségben láttam csak égőekkel díszített fát. Nem igazán tetstett, örültem, hogy mi otthon a természetes fényhez ragaszkodunk.

Ma is sötétben szeretem megélni a karácsonyra való várakozást, lényegi eleme ez az adventemnek. Szép a karácsony titka, gyermek születését ünnepeljük, az emberré vált Istent várjuk. Úgy érzem, erre nem lehet reflektorral és égők ezreivel rávilágítani már a kezdetektől. Mi maradna akkor a végére? Emlékszem, az iskolából hazavezető úton az egyik ház kertjében állt egy hatalmas ezüstfenyő. Egyként a környéken, ezt feldíszítették. A karácsony elérkeztevel felkerült rá egy nagy, öklömnyi színes gömbökből álló égősor, telt színeit szívesen nézegettem a sötétben, nem tolakodott, nem villogott hivalkodva, csendben jelezte csak, a Gyermek megszületett, az ünnep elérkezett.

Nóra

Türelem

Nemsokára eljön, amit olyanira vágyasz, dolgozod annyi csak, kitartóan vársz. Nem könnyű bármit kitartóan várni, mikor tested-lelked ezen remeg, elméd teljesen belegebed, mert csak kinyújtod a karod és azonnal akarod. Bármit megteszel érte, úgy érzed enélkül mindennek vége. Szenvedsz, epekedsz utána, belefutsz ezer hibába, de nem éred el, minden hiába. Félelemmel átítatott bizonytalanság kerít hatalmába, már nem bízol a mába.

Adj Uram türelmet, de most, nyomban! Nem, ez nem úgy működik, már mondtam. A mosolygós nap több százszor ezerszer ugrik fejest a mélybe, nem számolod már, itt a vége. Már csak ritkán kérdezed, messze van még a végzeted?

De tudod a választ, ami végletekig fáraszt. Hited és reményeséged haldokolni látszik, s rohanó világod csak lassan mászik. Mindennek rendelt ideje léssen, de eddig nem álltál minderre készen, hogy ezen vágyad életre keljen, lelked valódi boldogságot nyerjen. Majdnem mindent elvesztettél.

Pedig dolgozod annyi csak, hogy türelemmel akarod. Emeld az ég felé két karod és hálával köszönts mit Isten eddig is adott, éld át vele minden pillanatod. Ismerd fel hamar, miközben éled, türelmetlen szenvedésed türelmessé formál téged.

Türelem, kitartás, hit, remény, szeretet vezesse létedet, mert mindent pont időben megad neked életed. A hegy tetején állni lelkesítő, de lépésenként haladva lehet feljutni oda. A nagyszerű dolgok nem hirtelen jönnek, hanem fáradságos, türelmes várakozás végén. Türelemmel nincs vesztenivalónk, csak nyerni tudunk. Szakembe-

rek szerint a türelmetlenség a gyermekek egyik meghatározó jellemzője, lelki éretlensége, ezenfelül a folyamatos türelmetlenségünk stresszt, nyugtalanságot, aggodalmat okoz, mely pszichoszomatikus testi tünetekben is megnyilvánulhat, egészségünket fenyegetve.

Nem vagyunk türelmesek. Amit kitalálunk, akarunk, azt azonnal akarjuk. Kapkodunk, figyelmetlenek vagyunk, és még amit jól tudnánk csinálni, azt is nagy valószínűséggel elronthatjuk. Jelenlegi társadalmi beállítottságunk, fogyasztóorientált életünk, technikai fejlődésünk sem kínál megoldást helyzetünkre. Hisz pont ez a lényeg, hogy mindent minél gyorsabban adjunk, kapjunk, intézzünk. Ördögi kör, mert minél gyorsabb, annál több mindenre tartunk igényt, most.

Türelmetlenségünk az elégetlenség tüzeit szítja, és félelmünket fűti, mert ha azonnal nem teljesül vágyunk, már nem is bízunk benne, hogy teljesülhet. Annyira lefoglal minket ami van, hogy észre sem vesszük azt, ami lehetne. Ha hajlandóak lennénk egy pillanatra hátra lépni és nyugodtan várni, rájönnénk helyzetünkön nem tudunk változtatni, csak saját magunkon. Fékte-

len türelmetlenségünk elveszi hálá- és örömeztünket, fojtogatja hitünket és romba dönti életünket.

Nem létezik azonnali siker, sem emberek, sem problémák, sem vágyak esetében, ellenben a lehetőségek és az akadályok összetartoznak. A türelem nem biztosít könnyű kiutat, de megmutatja a helyes irányt. Korlátozott a nézőpontunk, a jövőbe meg csak Isten lát bele.

„A titkok az Úréi... a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk...” (5Móz 29,29).

Ajtók záródnak be előttünk, összetörhetnek reményeink, meginoghat hitünk. Mégis bizalommal várjuk Istent és értjük meg az Ő időzítését. Isten bölcsessége és el nem múló szeretete mindig jelen van, és a megfelelő időben fájdalomunkat dicsőséggé változtatja. Istennek nagyszerű terve van életünkre (Jer 29,11) és mindennek rendelt ideje van (Préd 3,1-15), amire Isten előrelátón, féltőn, szeretőn felkészít, hogy örömünk, boldogságunk teljes legyen. Csak *„Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólad...”* (Zsolt 55,23), mert bárhogy gondolja meg is az ember az ő útját, de az Úr igazgatja járását (Péld 16,9).

Készüljünk, kitartással tanuljunk, szerezzünk tapasztalatokat, növekedjünk léleekben és bármilyen nehézségeken is megyünk keresztül, ne álljunk meg.

Ha nem vagyunk türelmesek, fel fogjuk adni a próbálkozásokat és Isten számunkra tervezett nagyszerű sikerei helyett beérjük sokkal kevesebbel is. Mint ahogy Thomas Edison mondta: „A legtöbb emberrel az a baj, hogy már azelőtt feladták, mielőtt még elkezdtek volna.”

A kudarc nem azt jelenti, sohasem fog sikerülni, hogy fel kell adni, vagy hogy Isten elhagyott, hanem azt, türelemre van szükségünk. A kudarcok átélésével, a

folytatás az 5. oldalon

folytatás a 4. oldalról

nehézségek leküzdésével elért cél ad valódi örömet, mert ami nem került semmibe, az nem is jelent semmit.

Hit, remény, szeretet, bizalom, bátorság, kitartás, türelem - szétválaszthatatlan fogalmak, egyik sem létezhet teljességében a másik nélkül. Türelemmel, hittel, körülményeink, problémáink nem változnak, de perspektívánk - így önmagunk igen. Ez ad kitartást a nehéz időkben és erőt arra, hogy tudatában legyünk Isten folyton munkálkodik érdeünkben.

**A türelem olyan fa,
melynek keserű a
gyökere, de édes a
gyümölcse.**

(perzsa közmondás)

A türelem egyszerűen az, hogy Istenre bízunk az olyan kérdéseket, mint a hogyan, miért és mikor...

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11,1). A türelem - vagy másként a béketűrés - a lélek kilenc gyümölcsének egyike (Gal 5,22): (szeretet, öröm, béketűrés, szívedesség, jóság, hűség, szelídség, mértéletesség), és ez is gondok és megpróbáltatások talajában növekszik a legjobban. Megharcoljuk a magunk harcait, küzdünk, próbálkozásokkal és tapasztalatokkal tanulunk, ezáltal válunk érett személyiséggé. Gyengeségeink által fedezhetünk fel olyan erőt magunkban, amiről nem is sejtettük, hogy birtokunkban van.

Minden vihar áldást hoz, és minden megpróbáltatás megtermi jutalmát. Fel kell ismernünk azt a törvényszerűséget, hogy a hálás szív, a nyugodt lélek, a türelmes, Istenben bízó ember a lelkeségén keresztül képes pozitív irányba befolyásolni mentális állapotát, jövőjét, pusztán azzal, ha nem engedi meg, hogy a keserűség, a panaszkodás, a hálátlan-ság, a türelmetlenség és más negatív érzések meghatározók legyenek a gondolkodásmódjában. Csak hittel, reménnyel, türelemmel nyerhetjük el amit szeretnénk, és alakítani tudjuk értékrendünket, hogy valójában mire is van szükségünk.

Szeretettel, türelemmel, bizalommal, kitartással érleljük lelkünk gyümölcseit, mint „a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap.” (Jak 5,7), és értsük meg, fogadjuk el, mindig „a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Gal 6,9)

Taczman Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Világtalanok

Láttam az embert a mélyben,
és hittem.

Nem volt neki ágya,
és nem volt neki álma sem.
Sötétben ébredt, kézbe vette
halom játékkavicsát, hogy
mire kivilágosodik,
anyát és apát támasszon
magának belőlük.
És láttam, hogy nem volt neki
könnye, amikor összeverték.
Hajnalban nekiindult
az erkölcs görcsbe merevedett
mozdulataival, de láttam, hogy
harangszóra élni kért
benne a félelem.

Ha követ adtak neki, zsebre rakta,
ha nevéen szólították, menekült.
Szürkületre megszokta
a csörömpölést,
de láttam azt is, hogy
mindig neki fájt jobban
a mások betört ablaka, arca.
Sötétedés után csendben
halomba szedegette az égről
levert csillagokat,
és láttam végül, hogy
éjjelente gyilkosként
sírta el a kisgyerek könnyeit.

De boldogok, akik nem látnak.

Bogi

	9					6	8	
	1							5
		6	7	3				
				2				
6				7	8	2		
			6			8	4	
	6		1				3	
		3				5		
8		2			3	4	6	

Ki vagyok én?

„Ki vagyok én,
Hogy a mindenség Ura
Hallja hangomat,
Látja gondomat?
Ki vagyok én,
Hogy a Hajnalcsillag is
Minden utamon előttem halad?

Nem azért, aki vagyok,
de azért, amit tettél,
nem azért, amit teszek,
de azért, aki Te vagy!

Nézz rám, csak hervadó virág-
szál,
csak porba hulló árnyék,
csak csepp az óceánban,
mint párát, visz a szél,
mégis felém fordul arcod,
Uram, hallod, ha kiáltok,
És azt mondod nekem:
„Enyém vagy! ...”
(Mark Hall énekének magyar
fordítása)

Ennek az éneknek sorai sok-
szor ott legbelül lüktetnek, dö-
römbölnek: KI VAGYOK ÉN,
hogy ennyire fontos legyek Ne-
ked? Ki vagyok én, hogyha
egyedüli ember lennék a Földön,
akkor is eljöttél volna ide, a
koszba, a mocsokba?

Mert nagyon sokszor úgy ér-
zem, ezt a kérdést egyszerűen
megválaszolom: egy senki. Igen,
ilyenkor mélyen vagyok, senki
és semmi nem érdekel. Tudom,
neked is sokszor van ilyen han-
gulatod drága börtönben élő
Testvérem! Hidd el, megértelek
és nem megvetlek, hanem veled
együtt csordul ki a könny a sze-
memből, mert az élet egyre ne-
hezebb: idekint és odabent.

Néha pedig, ha felteszem ezt a
kérdést: „KI VAGYOK ÉN?”,
órákig tudnám sorolni, mennyire
áldott vagyok, hogy ide és ekkor
születtem meg. Mennyi minden-
nel megajándékozott gyermeked
vagyok, aki nem győz hálát adni
azokért a kegyelmi ajándékokét,
amiben nap mint nap részem van.

Hogyan lehet akkor, hogy ilyen
vegyes érzések és érzelmek csap-
nak fel bennem időről időre? Jó ez
így? Nincs valami gond velem?
Teszem fel a kérdést magamnak.
Lehet, nem kellene ennek így len-
nie, de így van: én is ember va-
gyok, nekem is vannak nehézsé-
geim és küzdelmeim.

Am tudom, a hullámvölgyek
csak akkor kezdenek majd el hul-
lámhegyekké emelkedni, ha felfe-
lé, Isten felé tekintek. Ha nem ön-
magamba roskadok, hanem kiön-
töm mindazt, ami bennem van,
Neki. Mert Neki is voltak rossz
napjai, Ő is volt gyenge, szomorú,
csüggedő. De minden nap volt
valami, ami állandó volt: az Ő
Atyjával való beszélgetés. Ezek-
ből nyert újra és újra erőt. És ne-
kem sem szabad ezt másként ten-
nem: Hozzá fordulni, és meghal-
lani, hogy fülembé suttozja:
ENYÉM VAGY.

Miért? Mert szeret! Mert más-
ként nem tehet!

Számomra ezt jelenti a Kará-
csony, az ünnepek: Isten a földig
hajolt, hogy kimutassa felém a
szeretetét, hogy fontos vagyok
neki, mert én az Övé vagyok!

És ha a szürke hétköznapokban
jönnek majd a kétségekkel teli
kérdések, hogy ki is vagyok én,
akkor tudjak felnézni és zengen:

„Nem azért, aki vagyok,
de azért, amit tettél,
nem azért, amit teszek,
de azért, Aki Te vagy!”

Benne, Vele és Átala vagyok
Isten megváltott gyermeke! A ka-
rácsony ennek is az ünnepe!

Te kié vagy?

T. Viki, ref.lelkipásztor

Anyám utolsó levele

Ma is itt élsz bennem,
mintha el se mentél volna,
mintha szíved szívem volna.

Ma is újraolvastam utolsó leve-
led,
mintha tegnap írtad volna,
mintha egy évvel ezelőtt volna.

Ha egy évvel ezelőtt volna,
még hallhatnám édes hangod,
még mosolyra fakasztanám ar-
cod.

Ha egy évvel ezelőtt volna,
még tehetnék valamit,
mégse tennék semmit.

Rabságom megköti kezem,
s tehetetlenül kellene végignéz-
nem,
tehetetlenül mindennap átélnem.

Ezért elteszem drága leveled,
hogy egy évet újra pihenjen,
hogy egy év múlva visszatérjen.

Ráduly Zsolt
(*BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével*)

Ó, Uram!

Ó, Uram, Te jó Atya
és felséges Isten,
rajtad kívül senki más
segítségünk nincsen.

Te adsz búzát, kenyeret,
hitet életünkhöz,
Te adod Szent Lelkedet
ki minket megöntöz.

Szent Lelked vigasztaló,
csöndes és hűséges.
Örömeben nyugodni
olyan jó, felséges.

Áldj meg minket, ó, Urunk,
kell nekünk áldásod.
Kell nekünk szereteted,
áldd meg a világot!

Karaffa Gyula

A karácsony valódi üzenete...

A ragyogó napsütéses októberi hónap nagy része számomra a korona vírus elleni küzdelemmel telt. Megtapasztaltam a fizikai elzártságot, mivel naponta alig volt a külvilággal olyan kapcsolat, amely hatást gyakorolhatott volna rám. Az őszi napsütés is csak az ablakon keresztül simogathatta az arcomat, amint erőltlenül feküdtem az ágyamon.

Azt hittem majd a gondolataim szabad úton szárnyalhatnak az írásra, azonban sajnos nem így történt. A betegség tünetei nemcsak a testemre voltak hatással, hanem a gondolataimat is fogságban tartották, mintha nem akarták volna, hogy a fejemből összeszedetten jöjjenek elő.

Ennek ellenére most mégis megpróbálom kinyitni a rácsokat, elkezdeni az írást, és üzeni azoknak, akik még keresik a karácsony igazi értékét, hogy az Istentől jövő szeretet mindenre a megoldás.

Szeretném azokkal a fogvatartottakkal is megismertetni Isten szeretetét, akik még nem tapasztalták meg és teherként nehezedik rájuk a gondolat, hogy a rácsokon belül, a családjaik nélkül kell eltölteniük az ünnepeket. Az Úr közelsége számukra is vigaszt nyújthat, ha kéri Tőle!

Így az év vége közeledtével ki ne gondolna az ünnepnapokra? Milyen szépen cseng fülünkben a szó „ünnepek”, amelyek szebbé teszik a hétköznapijainkat.

Úgy gondolom mindannyiunknak vannak gyermekkori emlékeink a karácsonyról, amelyekre szívesen visszaemlékezünk, ám lehet, olyanok is vannak, amelyeket legszívesebben elfelejtünk.

Gyermekként mindig nagyon vártam a karácsony estéjét, ám fájó szívvel vettem tudomásul, nálunk sokkal szegényebben teltek az ünnepek, mint ahogyan azt az osztálytársaimtól hallottam. Nem volt fényes karácsonyfánk, sem díszes asztalon megterített

ünnepi vacsoránk.

Miután felnőtte váltam azt gondoltam a karácsony igazi értéke a pompa és a ragyogásban mérhető. Ezért szerettem volna kitörni a gyermekkorban átélt szegényes keretek közül, és bepótolni mindazokat az ünnepeket, melyeket elvesztettnek hittem.

Hamar rá kellett jönnöm, nem a csillogás adja a karácsony igazi értékét. Miután Isten szeretete megérintette a szívemet, az értékrendem is megváltozott. Már nem vágytam hatalmas fenyőfára és díszes ünnepi lakomára.

Sokkal jobban érdekelt és érdekelt, vajon mi van azokkal az embertársaimmal, akiknek egyedül, szeretteik nélkül kell eltölteniük az ünnepeket.

Majd megismertem a Mécses Szeretetszolgálatot, és általuk Isten szívemre helyezte a börtönlakók sorsát is. Így megtapasztalhattam, hogy a rácsokon belül lévő emberek szívéből is felszínre törnek az igazi értékek, melyek a szegényesnek hitt gyermekkori karácsonyainkban nálunk is ott rejtőzött, Az édesanyámtól jövő szeretet, melyet Isten helyezett a szívébe, fényes ragyogásként átjárta szegényes otthonunk karácsonyát.

A Biblia által Isten ezt üzeni számunkra:

„Ne féljetek mert íme hirdetnek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszén.

Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában.

Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyázva feküdni a jászolban.

És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik, és ezt mondják vala.

Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!”

Isten Fia mennyire méltatlan

körülmények között látta meg a napvilágot egy jászolban, és ennek ellenére a születési helye mégsem tette Őt kevesebbé Istentől, hanem egyenlő volt az Atyával. Amint a János 10:30-ban olvashatjuk: „*Én és az Atya egy vagyunk*”.

Nem a körülményeink adják meg az ünnep igazi értékét, hanem a szívünkben munkálkodó Isteni szeretet, amely lehetővé teszi számomra is, hogy ne a bűnös embert lássam a fogvatartottakban, hanem csakis az EMBER-t, akinek szívében éppúgy ott rejtőzik az Istentől kapott szeretet, mint az enyémben, csak van, aki szabad utat enged mások felé, ahogyan én is ezt teszem; és van aki elnyomja ezt az érzést, mert úgy gondolja, ha útjára engedné a szeretetet, az a gyengeség jele lenne a külvilág felé.

Kívánom, ne csak a fenyőfánk legyen feldíszítve karácsonykor, hanem mindannyiunk szíve teljen meg Isten szeretetével, és így a hétköznapi szürkesége sem veheti el tőlünk azt a fényességet, amely utat mutat számunkra a nehézségek ideje alatt is.

Aldott ünnepeket kívánok minden kedves olvasó számára!
Szeretettel: Éva

Végül kiderült, hogy a csecsemő akit két hete nevelek, nem az enyém. Állítólag valami kavardás volt a kórházba. Hogy őszinte legyek... nekem is gyanús volt, mert én csak a gipszet mentem levetetni a lábamról...

Kis karácsony, nagy karácsony

Samuka a Blaha Lujza téren csövezett már vagy 25 éve. Hatvan éves, vékony, hajlott hátú gyakran vigyorgó utcai szamuráj volt. Százhusz dioptriás szemüvegét százhuszszor vesztette el vagy csórták el tőle. Ismerte őt látásból mindenki, aki arra ment, vagy ott volt dolga, mert a Blaháról el nem mozdult volna. Az arab gyrosos minden este neki adta a maradékot. A virágos nem szerette, ha a bolt körül volt. A környéken lakó öregasszonyok vittek neki ezt azt. Megszokták már. Nem az a fajta volt, aki leszólítgatja az embert, inkább leült a kedvenc helyére, a lépcső alsó fokára az aluljáróban vagy a virágos elé, ilyenkor legkésőbb pár óra alatt összedett legalább egy rozéra.

Szenteste előtt két nappal a fenyőfaárus egy beszélgetés után úgy gondolta és úgy is érezte, hogy jót tesz Samukával és felveszi dolgozni napi tizenötezerért. Samu ennyit mondott: Naná!

Samunak ment a munka. Segítenie kellett behálózni a fákat, meg a vevőknek a kocsiiig elcipelni. Marha jól érezte magát Samu. Rég nem birtokolt erőt érzett. Jó kedve volt és embernek érezte magát. Olyan fontos volt a munkája... Mindenki elismerően nézte a Samukát. Köszöntek neki az emberek. Samunak szólították. Volt, aki magázta őt. Ennyi „boldog Karácsony Samu”-t még sosem kapott. A járókelők megfordultak, hogy jól lássák a feltámadott Samut. Samu jól látta az elismerő pillantásokat és szárnyalt. Mindenki mosolygott, ha rá nézett. De most nem a tettetett, bolondos félkegyelmű szerepén, mint máskor! Este lefeküdt a hálózsákjába. És képzeletében újra és újra levetítette meg átélte aznapi sikerét. És nem ivott. Este sem.

Pedig a fizu mellé sok jattot kapott. Nem is a pénznek örült, hanem a méltóságnak. Várta a holnapot és katonásan jelent meg a kereskedő előtt. Másnap ugyanilyen sikere volt, Budapest a lábai előtt hevert. Telt háza volt Samunak a Blahán. Volt, aki teát szürcsölt úgy nézte ezt a csodát. A gyrosos, a virágos és az öregasszonyok félkörben bámulták munkájának színi előadását. Az emberek otthon is elújságtolták és megosztották ezt a csodát. Nőttön nőtt Sanyi rajongó tábora. Volt olyan budapesti, aki Újpestről jött a Blahára, hogy live-ban nézhesse Samu emberré válását.

Hiába Samunak telt háza volt.

December 25-én ellenkezőleg. A fenyőfaárus összepakolt és hazament. Otthonaikban ünnepeltek az emberek, Samu közönsége, nagy csodálói. Hiába ez van. Végül magára maradt. A többi hajléktalan bement a szállóra a dermesztő hideg elől. Mégis öröm volt a szívében az elmúlt három nap miatt. Mégis most valamiért fáj neki a magány, pedig már úgy megszokta. Végignézett az ott hagyott lenyesett fenyőágakon, amik egykor részei voltak a nagy egész fának. Most nem kellenek már senkinek. Megszakadt a szíve és a dohányboltban muszáj volt vennie egy feles vodkát, mert úgy érezte mintha ő a szeretet kurvája lenne, akin végigment fél Budapest a nagy karácsonyi jóságában.

December 26-án éjfélkor találták meg Samu megfagyott holttestét. Körötte vodkásüvegek voltak és fenyőágak. Sajnos senki nem járt arra, akkor, hogy megmenthesse...

Lólé Attila

Taczman Elek - Életeken át

Találkoztunk már, biztos vagyok benne,
érezném azt is, ha ez nem így lenne.
Hogy melyik életünkben, azt vastag por lepi,
Hisz múltunkat mindig erős fátyol fedi.
De nem is baj, így van ez rendjén,
Az élet utat mutat, terelget gyengén.
Ami volt, előbb-utóbb lesz majd újra,
Nem az az élet, de nem is az a gúnya.
Bármit teszünk is, össze fogunk futni,
Miert alakul minden így? nem is fogjuk tudni
És mennyi időnk lehet? az sohasem elég pontos,
Hogy megéljünk mindent, az az igen fontos.
És mi lesz a jövő? ne érdeklődjünk felőle,
Nem biztos, hogy mindent jó tudni előre.
Csak vezessen minket az a tapasztalat,
Amit összegyűjtöttünk sok-sok élet alatt.
Hiszen sorsunk már összefonódott, életeken át,
Legyen az szeretet, boldogság, nehézség vagy gát.

(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Tudjatok fölkelni!

Egy fiatal lelkésznek a börtönben kellett prédikálnia. Egész nap kutatott, keresett könyveiben, hogy olyan gondolatokat találjon, amelyek megérintik a megkövesedett szíveket... A foglyokat egy nagy közös terembe terelték. Amikor a lelkész belépett oda, szinte kővé dermedt a sok zord arc láttán. Imádságban elmerülve lépkedett a szószék felé. Az utolsó lépcsőnél azonban megcsúszott, és elesett. Az egész hallgatóság nevetésben tört ki. Néhány pillanatig szégyenkezve és megalázva ült a lépcső legfelső fokán. Aztán hirtelen, mint a villám, felugrott, és a szószéken termett. Így kiáltott a börtönlakók felé: - Látjátok, azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam: Az ember fel tud kelni, ha el is esik. A bűnök-ből is talpra lehet állni igaz bűnbánattal!

Eberhard Puntsch

Karácsony a legszebb egyházi ünnepünk

Jézus születését ünnepeljük, aki kisgyermekként jött el közénk. Négy héten át készülünk a vele való találkozásra. Az adventi koszorún meggyújtjuk a gyertyát és imádkozunk. A koszorú zöld színű, ami a reménynek a színe. Három gyertya lila, ami a bűnbánatra utal, egy pedig rózsaszínű, ami az öröm színe. Ezt a harmadik héten gyújtjuk meg, jelezve, hogy már közelebb a karácsony, mint az advent kezdete.

Mit jelent nekem a karácsony?

Életem fontos része gyermekkoromtól fogva. Örömmel emlékezek vissza, ahogy mentünk télen, sokszor hóban a hajnali misére – rorátéra - ministrálni, ahogy készültünk pásztorjátékkal az ünnepre. Betlehemezéssel hogyan vittük el Jézus születésének örömhírét a családokhoz. Személyes ajándék készítés is fontos eleme volt a készülgetnek. Egyik évben fából készítettem cipőtisztító dobozt, amibe a pasztákat és keféket tettük. Hidegben kamrában készült, még le is festettem zöldre. Nálunk csengőszó jelezte, hogy megjött a Jézuska. A Mennyből az angyal énekkel vonultunk a szobába. Csodáltuk a szépen feldíszített karácsonyfát és fürkésztük az alatta lévő ajándékokat. Édesapánk felolvasta Jézus születésének történetét, majd távol lévő és elhunyt szeretteinkért imádkoztunk el egy Miatyánkot és Üdvözlégy Máriát. Számomra édesapám által készített fa vonat volt a legnagyobb ajándék. Tömör fából készült, le volt festve, lukas kétfilleres volt a kereke. Örömmel játszottunk vele. Utána elmentünk az éjféli misére, amely az ünnepnek a csúcspontja volt.

A mai világban nagyon fontos, hogy jót gondoljunk a másikról, vegyük észre a jót és mondjuk ki, végül mi magunk is tegyük a jót. Mennyire megváltozna az életünk, ha mindenki így gondolkodna, élne.

Lajos atya

Aranyos Ervin ezt fogalmazza meg a Mi lenne, ha a Karácsony... című versében:

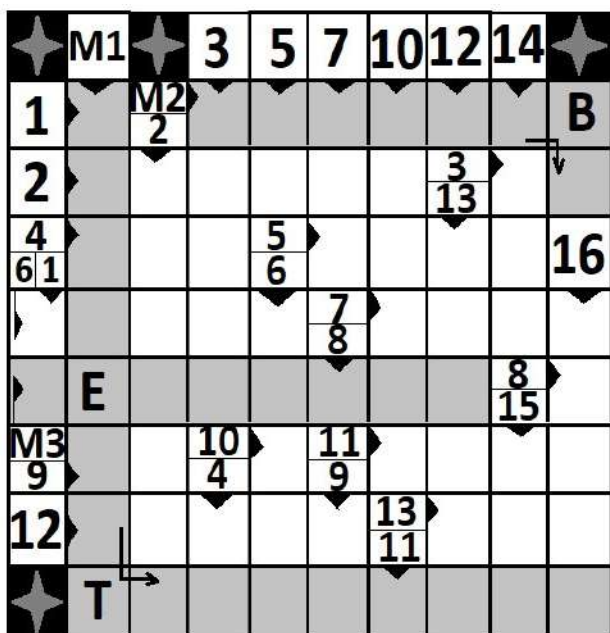
Mi lenne, ha a Karácsony a szeretetről szólna?
Ha minden ember szívében egy apró gyertya volna?
Mi lenne, ha meggyújtanánk, s fénye mást elérne?
Mi lenne, ha a fény körül mindenki elférne?

Mi lenne, ha így, közösen, őriznénk a lángot,
s szeretettel beragyognánk az egész világot?
Az ajándék, a szeretet, s a kedvesség lenne,
ha világunk Karácsonykor újjá is születne.

Mi lenne, ha a Karácsony sosem érne véget?
Szeretemben és békében kezdenék új évet?
Mi lenne, ha megváltoznánk, s emberibbé válnánk?
Mi lenne, ha meg is tennénk, nemcsak megpróbálnánk?

Mi lenne, ha nem vennék el, s megpróbálnánk adni,
s mindenkit ki emberré lett, el tudnánk fogadni?
Mi lenne, ha megélhetnénk mind a boldogságot,
s szeretettel jobba tennénk az egész világot?

Rejtvény

Vízszintes:

- kálium vegyjele
- dicsőítés
- páratlan áram!
- régies sör!
- osztrák község
- ... Allan Poe, költő
- amerikai rapper
- japán autójelzése
- "a, bé, cé, ..., rajtam kezdé!"
- bór vegyjele
- búzát betakarít
- a himnusz megzenésítője
- papírra vető

Függőleges:

- ellenfél, rövidítve
- jegygyűrűt kapott nő
- földbe fúrt vágat, alagút
- ..., -ke, kicsinyítő képző
- a szélein árad!
- ... Wilson, ausztrál komikus
- latyak
- tanuló vezető jele
- szolmizációs hang
- a Nyitra mellékfolyója
- liter jele
- oxigén jele
- nyihog (ló)
- tűznyelv
- olcsó termékmárka
- bejárati nyílászáró, többsz.

Kis Jézus a háznál

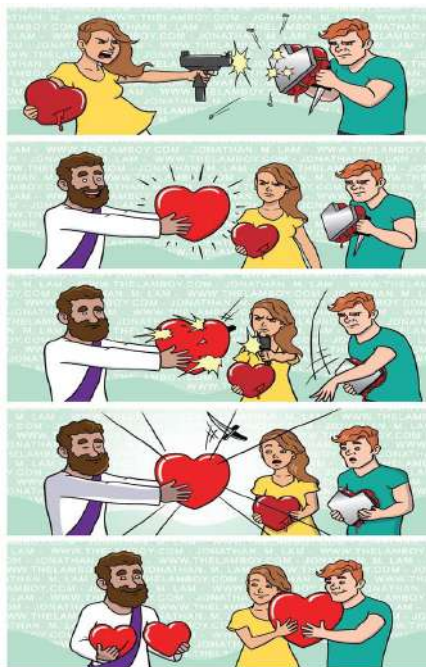
Karácsonykor olyan sok szobában megbújik egy kicsi Betlehem, rózsás arcú, műanyag álmodó kis Jézussal, papírkék Szűzanyával, szalmabábu Szent Józseffel, fafaragásos festett királyokkal! Ahány ház, annyi féle Szent Család, Szent Éj a fa alatt, az ünnepi asztalon, a komód csipketerítőjén. Egyben hasonlítanak csak egymásra: mind nagyon csendesek és szerények, udvariasan hallgatagok ezek a Betlehemek. Mi, ünneplők szinte hálásak is vagyunk ezért a szófukarságért, mert így korlátlanul hallgathatjuk a saját hangunkat; azt már megszoktuk, nem esünk zavarba tőle. Ének, ima – vagy az sem, ajándékpapír-zörgés, csillagszóró-sercegés, a *Reszketetek, betörők!* főcím dala, pohárcsendülés, kés-, villacsörrenés, zsvaj, Jingle bells, az új Götz baba sírása-rívása, az új Duplo vonat túlkölése, beszéd, csevej, zsongás... Aztán elfárad a zaj, elfogy a lárma. Leszáll a sűrű éj.

És a csendben feltámad a Betlehem. Megmutatja igazi arcát. Mind alszunk, jóllakottan vagy kevésbé jól lakottan, ünnepi alkohollal mámorítva vagy józanabbul, eltelve a tévé műsorával, a rádió zenebonájával, melankóliával vagy nyugtalansággal, és egyszer csak felriadunk az éjszaka közepén. Valaki ordít a fa alatt, az ünnepi asztalon, a csipketerítő komódon. Ez nem lehet... – csecsemősírás! Igaz persze, hogy most született a Jézuska, és hitünk szerint él is, mert legyőzte a halált, tehát van egy újszülött Isten Fia a háznál, de csecsemősírás akkor sem lehet! Mi ez a bömbölés?! Mit rontottunk el? Pedig mindent ugyanúgy csináltunk, mint tavaly.

|Akárhogyan is, el kellene hallgattatni valahogy, mert jóleső kábulatunk odalesz. Mi lehet a kis Jézus baja? Éhes? Fáj a hasa? Fázik? Tény, hogy elég szerény

Betlehemet rendeztünk be neki, de az eddigi években bevált, megelégedett a szalmatakaróval is. Ugy fest, idén nem elég neki. Bálintkám, szállj ki az ágyadból, az ágyneműtartódból kivesszük a Jézuskának a tartalékos gyapjútakaródat. Így ni. Betakarjuk, most már nem fog fájni, aludhatunk. Jó éjszakát.

A felbolydulás elül, a lelkiismeretek elnyugodnak, visszatelepedik a csend.

© 2020 Jonathan. M. Lam TheLamBoy.com

Negyedóra sem telik: ismét babasírás hasít át a szobákon. Ugye nem...? De. Miért? A kis Jézus, már megint. Most meg mi baja? Érthetetlen: éveken át olyan jól megvoltunk vele, nem volt semmi baja, nem volt semmi igénye. Nosza, nézzünk neki tejcsékét. Anya még szokott Máténak tápszert keverni esténként, jut abból Jézuskának is mindjárt. Úgy látszik, örül a haminak. A többi Jézuskát más helyeken vajon hogyan látják el? Ilyen abszurditáson töprengünk. Gyümölcslével itatják pohárból? A karácsonyi vacsít pépesítik le? Például börtönben egy zárkán. Az egyik dajkálja, a többiek közben fogyaszthatót keresgélnek a sötét-

ben? Mit lehet adni egy fogatlan babának, ha nincs anyatej...? El-látják, ebben biztosak vagyunk.

Na most már jó éjt, kis Jézus, reméljük, aludni fogsz. Sőhaj-tunk, visszafekszünk.

Rí a baba. Fél óra telt el? Mindegy is, ennek az éjszakának már lóttek. Ez a Jézuska teljesen úgy viselkedik, mint ahogyan a csecsemők szoktak. Sokat követel. Magának akar minket! Kezdünk kétségbeesni. Mi lesz a nyugalmunkkal? Eljön az új év, és nem tudjuk majd egyszerű mozdulattal elpakolni őt Máriástul-Józsefestül-jászolostul a szekrénybe?! Szemeink előtt pereg le, ahogyan hónapok múlva mászik majd a lakásban, a könyvespolc alsó szintjéről leszedi a könyvet, az arany kötésű, poros Bibliánkat összenyalazza, az esti imánk jól megszokott elmondásába belegagyog, leeszi a ruháját, keresi a cumiját, virrasztunk vele a végtelenségig a 7-8 kilós kis testét ringatva. A szép prédikációjú papot Jézuska miatt megint csak a templom gyereksarkából, hangszórón át hallgathatjuk vasárnaponként, vagy még onnan sem. És a keresztelője, a névadása is kész ügy: ő már Jézus, nem nevezhetjük kedvünkre Nolennek, Martinnak vagy Hoszé Rodolfónak.

Feszültek vagyunk. Kell nekünk ez a kis Jézus? Az valószínű, hogy neki szüksége van ránk. De nekünk is rá?

Döntenünk kell.

Zsóka

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com
mecses.vacieghazmegye.hu